

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

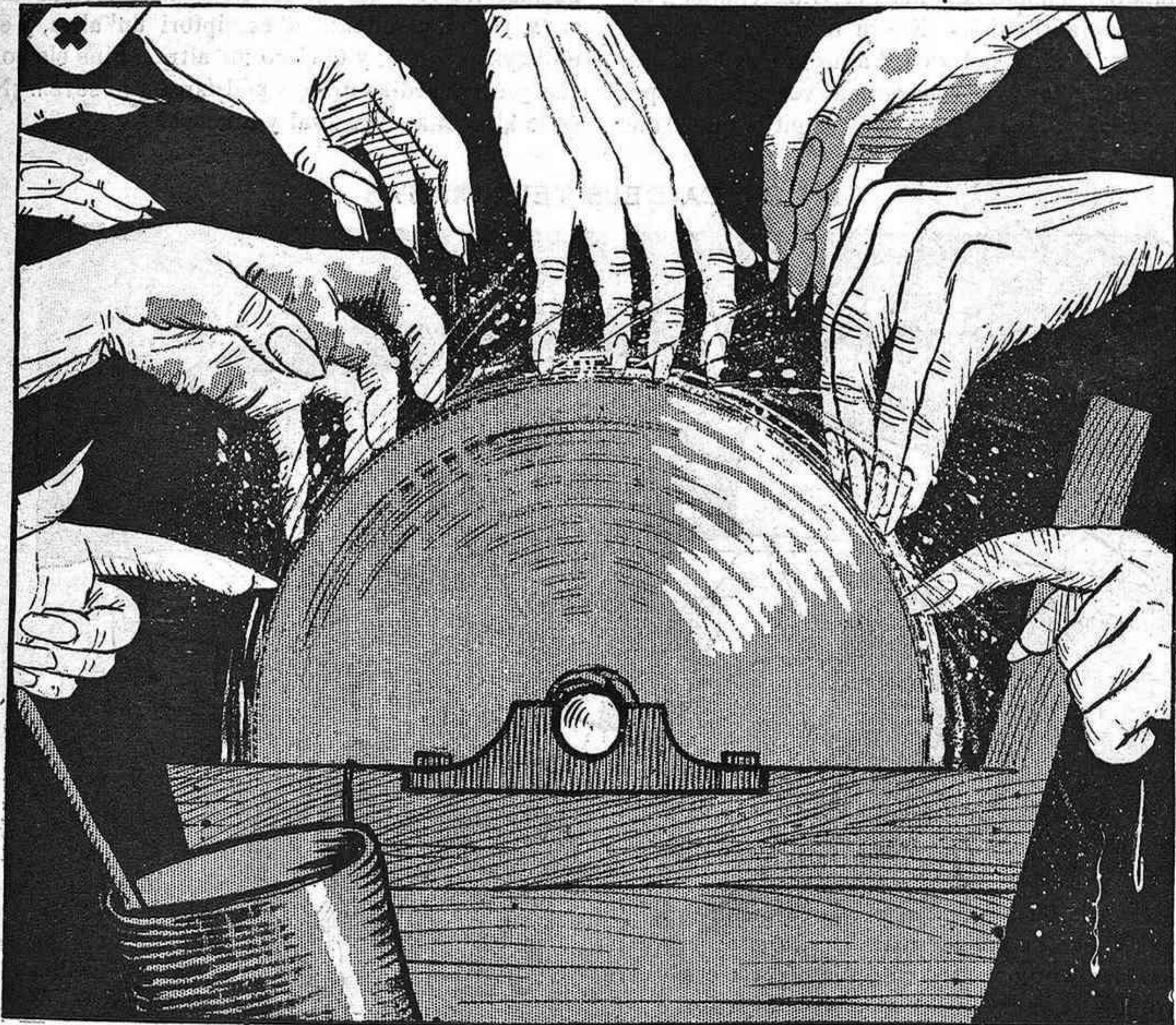
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

GENT DESINTERESSADA

Preparantse per fer revolució administrativa.

CRONICA

CANDIDATURAS NEUTRAS

TENIM las eleccions á sobre, y per las parets dels edificis de la ciutat hont no hi ha escrit alló de *No se permite fijar carteles*, s'hi veuen dotzenas de cartells electorals de colors variats. Tal com si anunciessin un específich miraculós, els partits cridan l'atenció dels tranzeunts y 'ls demanan ab grans prechs que votin als respectius candidats. L'un cartell demana 'l vot «per la salvació de Barcelona!» L'altre «por la República y por España!» L'altre «por las santas causas del orden y la Religión!» L'altre «per l' Autonomía y la República!» Y 'l bon tranzeunt neutre se queda esmaperdut davant dels cartells suplicants y contradictoris sense saber á quí votar. En las eleccions anteriors, el neutre solucionava el conflicte quedantse á casa. Pero ara, ab vot obligatori y ab penas que afectan á lo més íntim y sagrat del ciudadá neutre, ó sigui la butxaca, el conflicte no més el pot resoldre satisfactoriament votant en blanch, que es el color neutral, format per la combinació de tots els colors del iris, els quals desapareixen totalment en la combinació.

Plomas vibrants y paraulas eloqüents han fulminat temps há els seus anatemas contra aqueixa mena de ciudadans anomenats neutres. Efectivament: els neutres son antipátichs. El seu mateix nom es casi un insult. Crideu pel carrer á un home que tingui cara y ulls: ¡neutrel, y segurament vos agredirá, per poch génit que tingui. No hi ha res pitjor que lo que

no es ni carn ni peix, ni masculí ni femení. El neutre es en el fons un egoísta y un cobart, que no mira més que 'ls seus petits interessos particulars y personals.

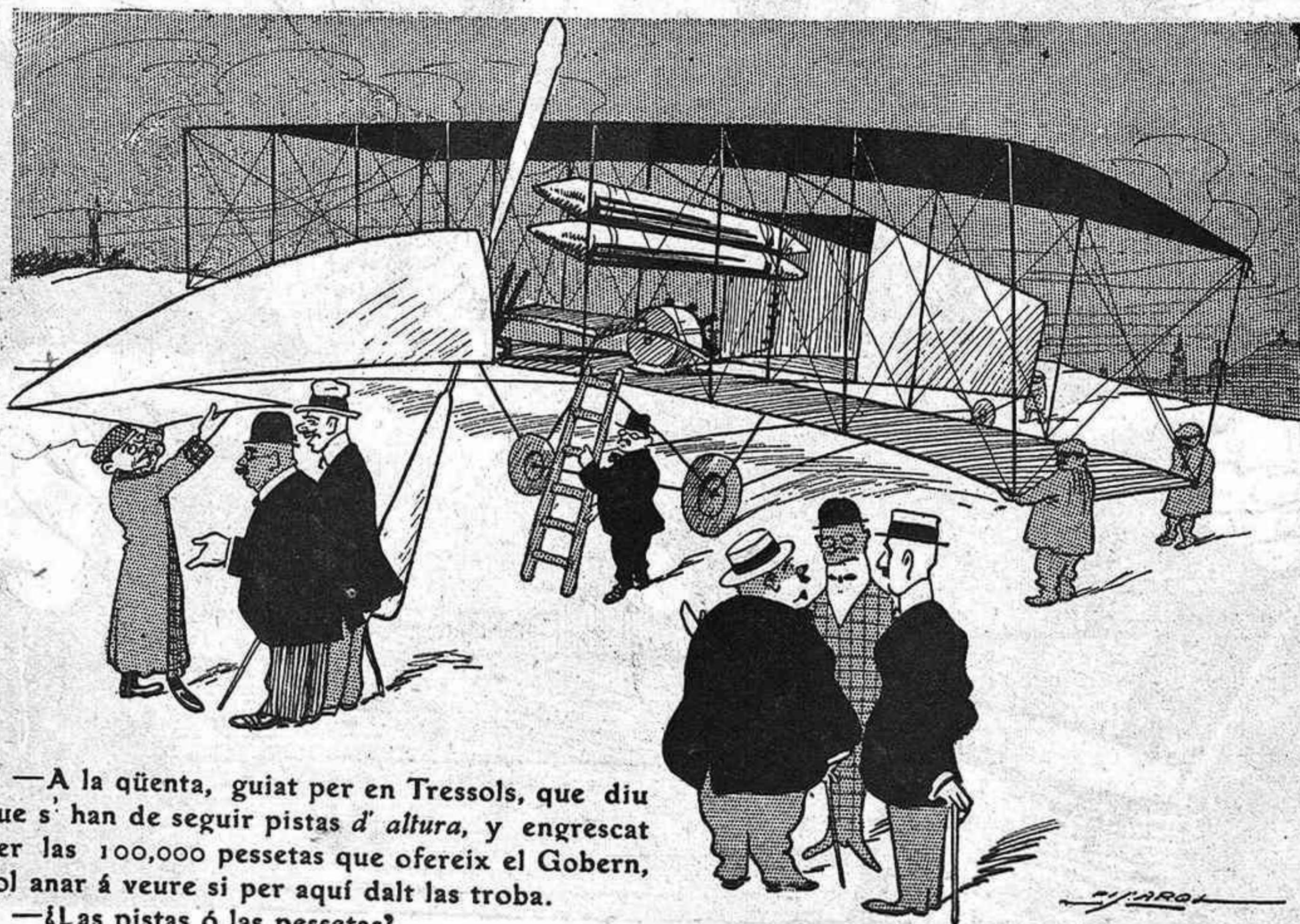
Enguany hi ha una candidatura que si no es neutra, s'acosta á n'aixó. Es la dels gremis que forman la Unió Gremial. No pecan de neutralitat els candidats, ja que están triats de las candidaturas que 'ls grupos diversos presentan, sinó el conjunt, l'esperit á que la barreja ha obehit. Alló es un *pisto* de lerrouxistas, regionalistas, esquerrans y dissidents dels esquerrans. Una barreja així per forza ha de resultar indigesta.

Pero si 'l criteri de la Unió Gremial es neutral en política, en cambi té un carácter de classe veritablement exagerat. Agafin la llista de la candidatura feta de pedassos, y sota tots els noms llegirán *industrial, industrial, industrial, industrial...*

¿Que no veuen els senyors dels gremis que aixó no pot esser? ¿Es que á Barcelona no hi ha més que industrials, ni altres interessos que 'ls interessos, molt respectables per cert, dels botiguers? Si la candidatura de la Unió Gremial triomfés, resultaria la cosa més absurda del món. ¿Quín Ajuntament fora aquell en que no hi hagués altra gent que industrials? ¿Podria representar al poble de Barcelona?

Si 's generalisés el criteri de la Unió Gremial, se donaria un curiós espectacle. Ab la mateixa rahó que 'ls gremis forman una candidatura d'industrials exclussivament, els obrers ne podrián formar una altra, y els dependents d'escriptori un'altra, y els militars un'altra, y el clero un'altra... Fins els policías y els guardias urbans podrián fer la seva... ¿No sería aixó una absurditat y un caos?

EN BUSCA DELS TERRORISTAS

—A la quinta, guiado por en Tressols, que dijo que se han de seguir pistas d'altura, y engrescado por las 100,000 pesetas que ofrece el Gobierno, vol anar á veure si per aquí dalt las troba.

—¿Las pistas ó las pesetas?

Es dolent, realment, l'esperit partidista y sectari. Pero es pitjor encare l'esperit de classe. ¡Pobra ciutat aqueila hont l'industrial obri sempre com á industrial, y el propietari com á propietari, y el dependent com á dependent! Fora aixó la resurrecció del sistema gremial ó corporatíu que en nom de la llibertat, de la igualtat y de la fraternitat, abolí gloriósament la República francesa!

WIFRET

POSTAL

Vés á casa un retratista
y que 't fassi fidelment.
Vuy veure si ets á la vista
tal com ets al pensament.

Vuy veure la teva cara
per sapiguer de segú
si es que m' estimas encare
com jo t' estimo á n' á tú.

MIQUEL ANGEL

LA VIGILIA DE LA BATALLA

Diu que aquests días els teatros están poch menos que deserts.

No es d' extranyar.

Ocupats els bons barcelonins ab els preparatius de la próxima batussa electoral, ¿cóm volen que 'ls quedi temps pera anar al teatro á divertir-se?

Prou que 's diverteixen enterantse dels manifestos dels candidats, assistint als mitins y reunions que cada cinch minuts se celebren y parlant al café, al círcol, al carrer, al tranvia, de la descomunal batalla que 'l diumenge vinent va á decidir la sort de Barcelona.

Las proclamas de las comissions organisadoras son, sobre tot, d' una amenitat qu' encanta.

N' agafa 'l lector una y, després d' enterarse'n, se queda pensatíu. 'N pren un' altra y comensa á sentir-se dintre del cervell un formigueig extrany. Proba de llegir la tercera y... ¡cataplóm!, se torna boig.

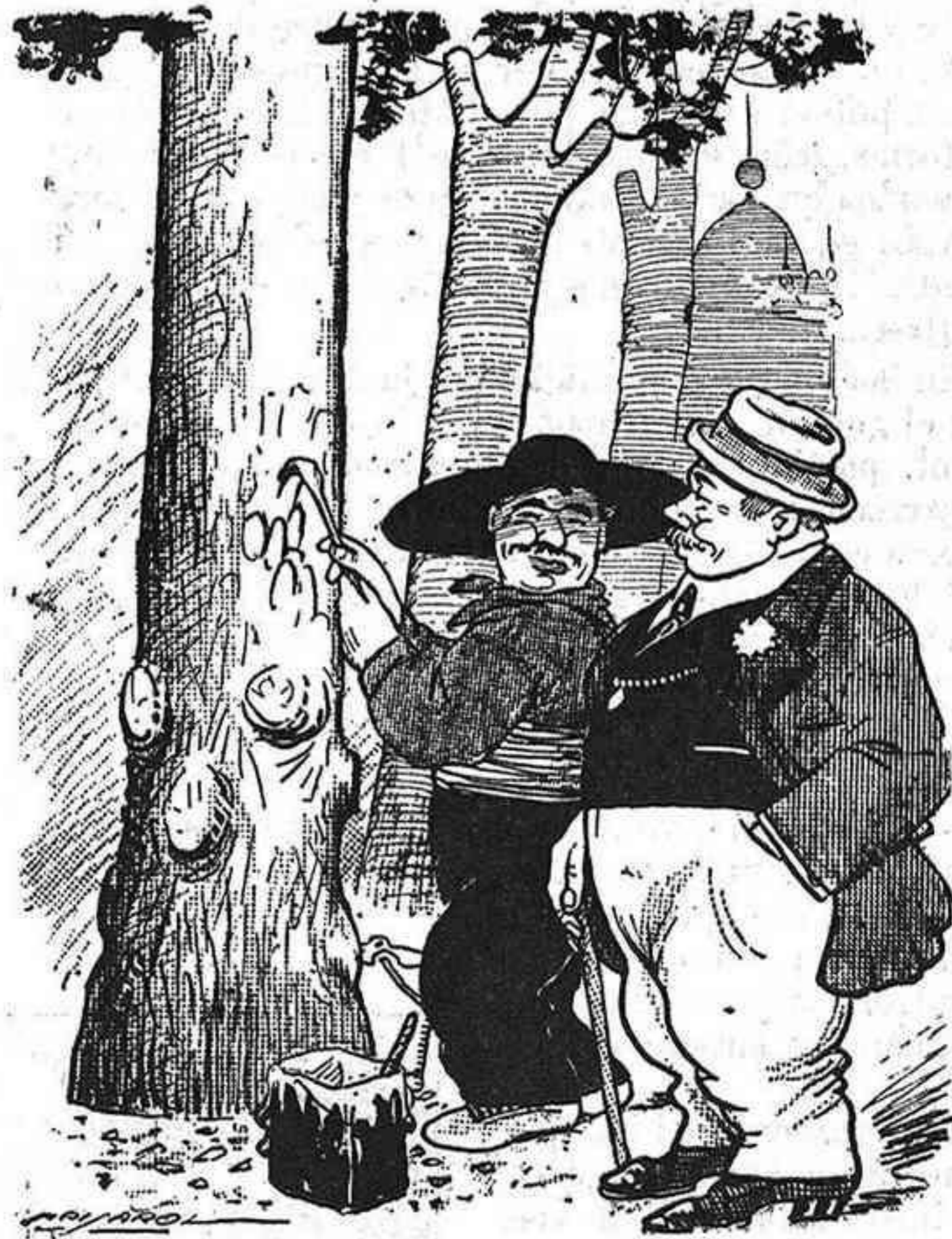
¿Que nó?... Atrévixinse vostés á fer la proba y ja veurán quín resultat ne treuen.

El primer manifest, eco fidel de la opinió radical y revolucionaria, els dirá que 'ls conservadors son uns ximpls y 'ls homes d' ordre uns mamarratxos, y que aquí no hi ha més pervenir ni més salvació que 'l triomf de la bandera roja y 'l dels candidats que á la seva sombra anirán diumenge als comicis á *luchar y á vencer*.

Posarán els ulls en el segón y per aquést sabrán que la bandera roja es el desdoro de la ciutat y 'l símbol de la devastació y del *delirium tremens*, y que tot lo que no sigui votar als candidats conservadors y als representants de la gent de bé es encaminarse á la liquidació social y á la ruína de *la perla del Mediterráneo*.

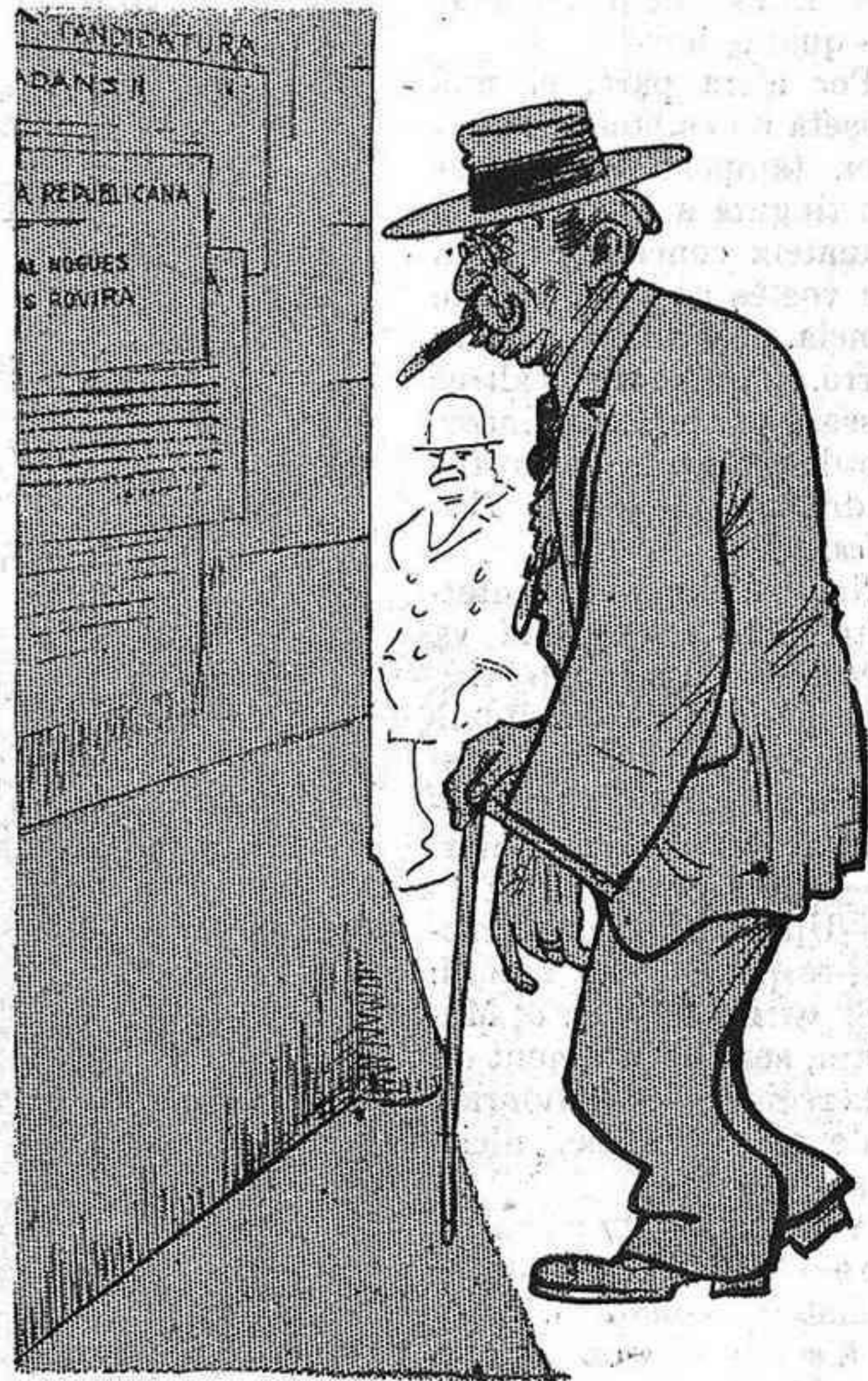
Llegirán, per fí, la tercera proclama y en ella veurán vostés estampat que tan beneyts son els blanchs com els rojos; que si 'ls uns volen ficarse al municipi pera medrar, els altres volen anarhi pera ferhi negoci, y que 'ls electors que tinguin cor, cap, previsió, conciencia, amor á la ciutat y sentiments altruístas han de donar resultament el seu sufragi á la candidatura neutro-administrativa, confeccionada,

FRISANSA PRIMAVERAL

—¿Per qué 'ls grateu aquests arbres?
—Perque tenen picor, home!

EN BUXÓ 'S LAMENTA

— Quína ingratitut!... Ja ningú 's recorda del patrici ferm y consegüent que desde l' any 70 havia fet sempre de concejal.

sense reparar en gastos, pel sindicat de pares de família y las societats de seguros d' incendis.

Agitat el seu cervell per totes aquestas afirmacions, potser verídicas, pero induptablement contradictorias, ¿cóm es possible que l' elector, per curat de sustos qu' estigui, no acabi per perdre la xaveta?

Aixó sí, si llegir els manifestos es perillós, empendre l' examen dels candidats es exposarse á morir-se... de riure.

En las eleccions municipals—ja deuen haver tingut el gust d' observarho—els ciutadans que noblement, patrióticament, desinteressadament aspiran al càrrech solen contarse sempre per milers y sorgeixen com els cargols al camp després de la pluja.

A lo millor els compareix un subjecte de qui may havían sospitat «la més mínima», y ab la major naturalitat els clava la gran noticia.

—¿No ho sab?... Em presento.

—¿Per concejal? ¿Vosté?...

—Sí, senyor. ¿No ho han sigut fulano y sutano y mengano? ¿Per qué, donchs, no haig de poguer serho jo, que no soch de bon tros tan papanatas com mengano y sutano y fulano?—

L' argument—hi ha que rendirse á la evidencia—es incontestable. Hem vist á la Casa Gran nulitats tan estupendas, que ¿quí s' atreueix avuy á dir á ningú: —Vosté no serveix!... Allá hont hi ha hagut ja tants bútxaras, ¿per qué no n' hi han de poder anar uns quants més?

Per altra part, si una pesseta no es bona per tot hom, tampoch els homes son tinguts á tot arreu en el mateix concepte. El qui per vostés será un pou de ciencia, pels altres será un burro. El qui entre 'ls altres passarà per un home incorruptible, als ulls de vostés valdrá menos que 'l *Per-nales*.

No diré el nom del interfecte, pero aquest día va succehirme á mí mateix.

Se parlava de candidats en un grupo, y com entre varis noms sonés el del senyor X, vareig preguntar:

—¿Quí es?

—Una bellíssima persona—respongué no sé qui: —Si arriba á anar al Municipi, será segurament un dels regidors més honrats y de més fecondas iniciatives.

A las pocas horas, en un altre círcul va suscitar-se la mateixa conversa. Y torná á sortir el nom del senyor X.

—¿Quí es aquest?—preguntá també un que no 'l coneixia.

—Una bellíssima perso-

na—vaig respondre jo llavors:—M' han assegurat que si va al Municipi farà maravellas.

—¿El senyor X?—va replicar, posantse á riure un altre que 'ns escoltava:—Lo que farà, si pot, es deixar las parets sense claus.—

Per fortuna, en las llistas que ab espléndida profusió ens donan avuy els diaris hi ha bastants noms que no son d' aquesta *ganadería*.

Jo, 'l que haig de votar ja 'l tinch escullit.

¿Saben quí es?

Se diu Barcelona, Barcelona y Barcelona.

A. MARCH

GLOSARI

LA COLLA DEL LLEGUM

La persona que anys endarrera s'hagués atrevit a dignificar la bleda, i qui diu la bleda diu l'espínac,

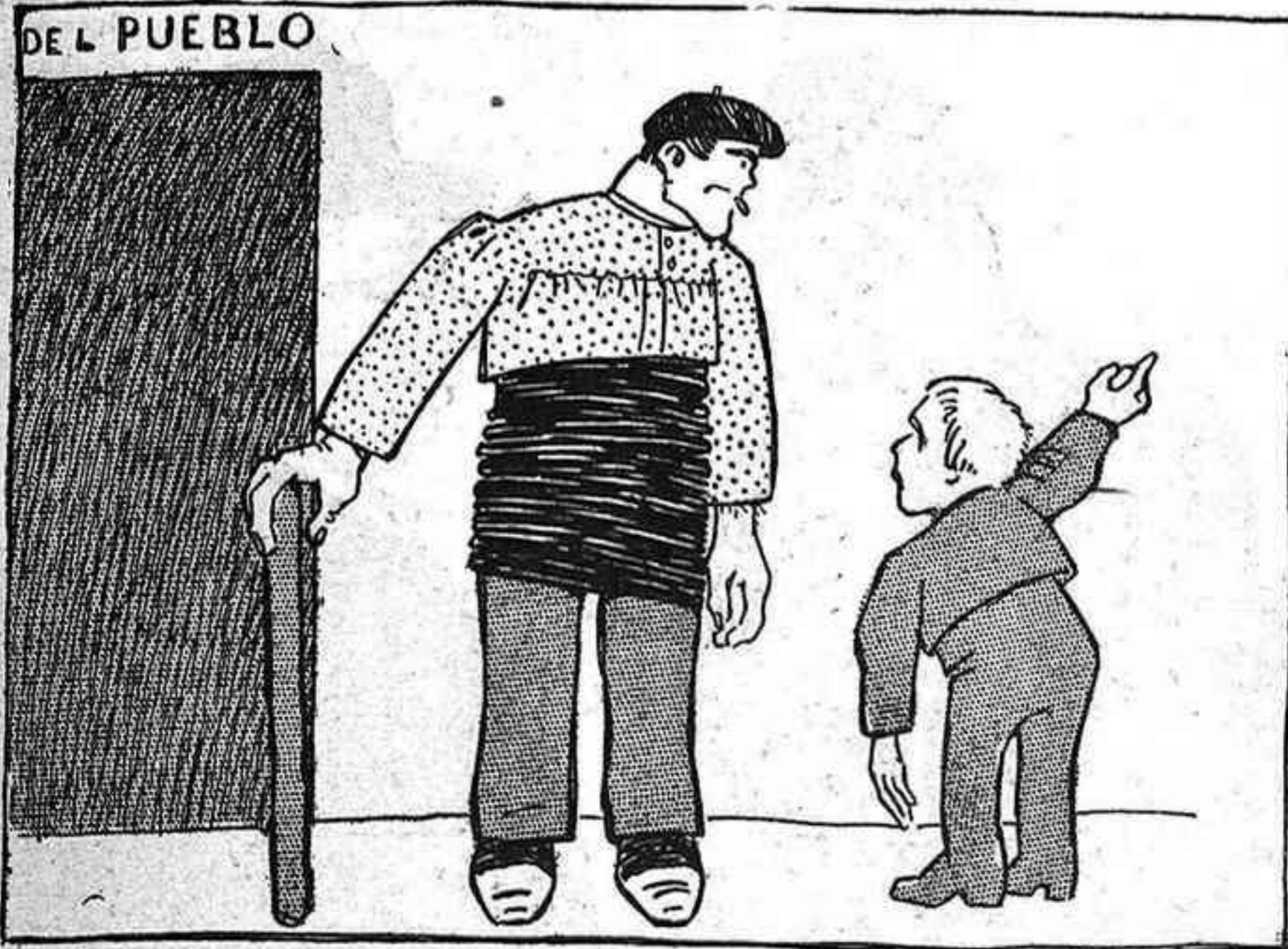
ENTRE ELLAS

—¿En Lluís ens convida á dinar?... ¿Y quina excusa haurá donat á la dona?...

—Oh, no li ha dit cap mentida... Li ha dit que tenia d' anar á presidir una mesa.

ELECCIONS MOGUDAS

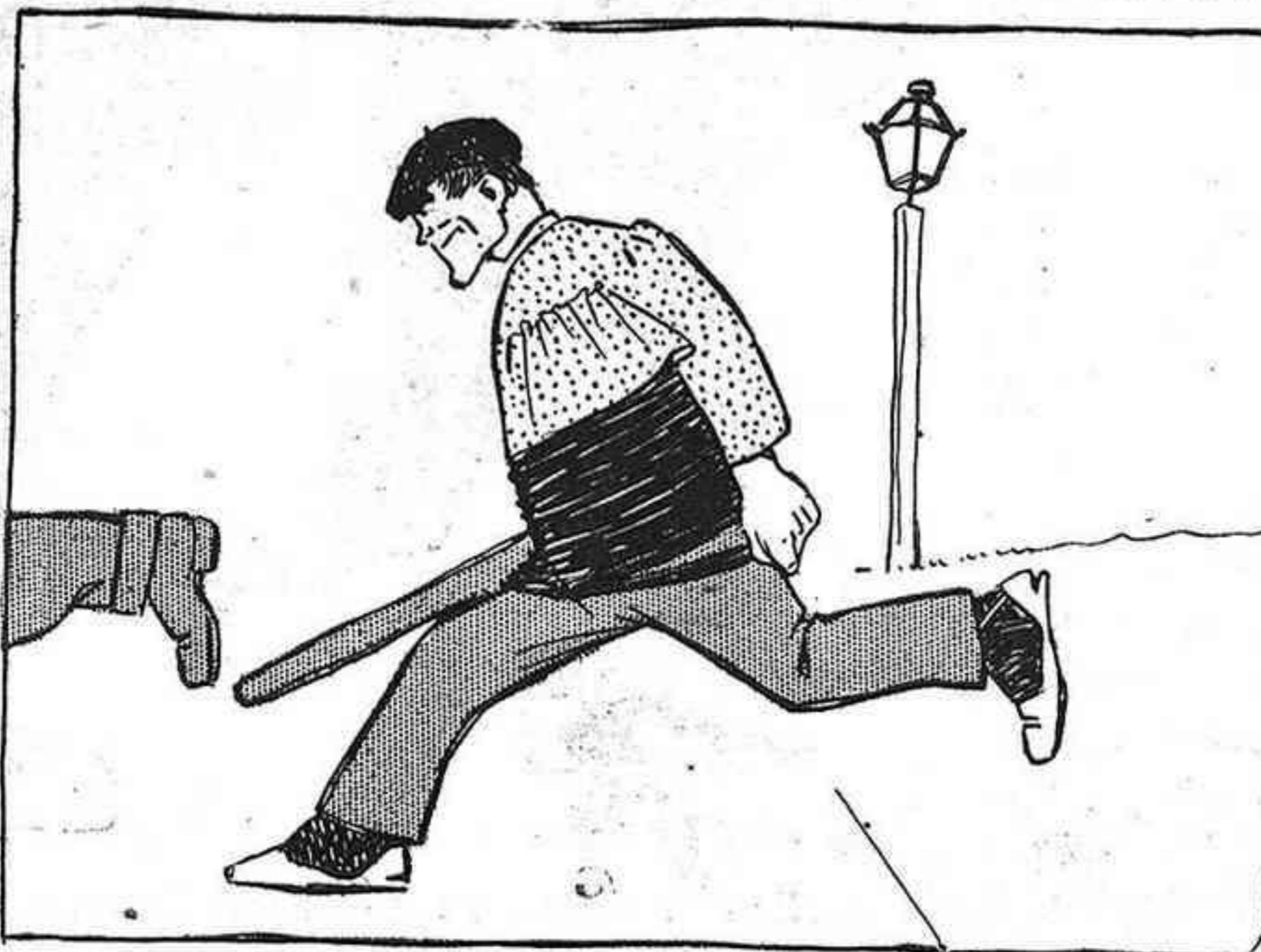

—Córrin, córrin, que al colégi del carrer dels Llástichs se presenta la cosa molt negral...

i hagués fet servir aquestes verduláceas d'associació, de germandat i quasi de francmasoneria, el metge hauria dit a la família: «A n'aquet subgecte vigilin-lo, i si veuen que s'excita m'envien un recadet i el portarem a la torra.»

Abans la bleda, i tota verdura, era lo que és, un menjar natural, una alimentació barata, i per aquet sol fet econòmic, per cada plat de verdor que entrava a casa d'un ric n'entrava una olla a casa dels pobres. Abans la bleda servia pera enganyar el cos per dintre i fer-ne catplasmes per fora. Però va arribar un jorn en que'ls higienistes, aquets reaccionaris del viure, veient que'ls pagesos gastaven salut perquè no podien gastar altra cosa, i que no tenien poagre, ni artritisme, ni inflamacions, perquè no sabien lo que eren, van pensar que aquella salut els venia de la Bleda i van escriure a favor de la Bleda, en van estudiar les virtuts, en van penetrar la poca substancia, i quan van estar ben convençuts de que la Bleda, am ses coetáneas, era l'aliment Ideal, van decidir fundar convents de l'Ordre de la Verdura.

Fins aquet punt no hi ha res que dir. L'home té dret fins a pasturar. Per

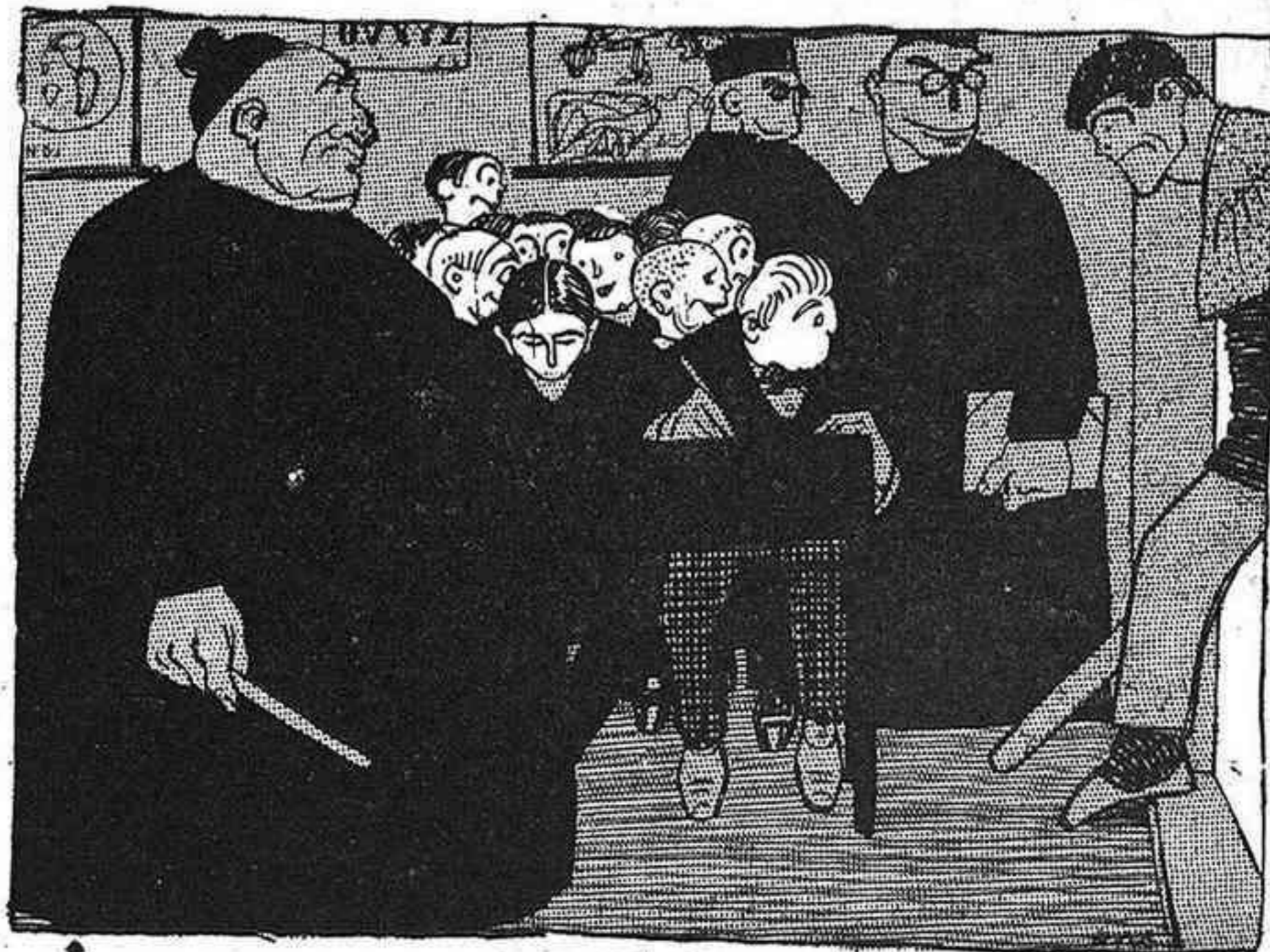

—Aném'hi tots,... cuytém,... depressa!...

això és home: per distingir-se. Però com que avui tot ho compliquen i les coses més senzilles les fan tornar trascendentals, en comptes de menjar i callar i embledar-se cada hui en família, com s'havia fet fins al present, d'aquesta alimentació estricta en varen volguer fer una escola, i posar-hi nom, i tenir revistes, i cassino i socis de Bleda, i d'aquí en van eixir els vegetarians: homes senzills, d'un a un, i honrats, i bons pares de família, però que aixís que's veuen plegats convertirien el planeta en una horta de regadiu, sense gallines, sense remats, sense caça i sense persones: camps de verdures a lo llarc del món, dominant la Bleda Màxima com a símbol alimentici.

De símbols d'això del menjar ja n'haviem tingut pocs o molts. Tot-hom recordarà a «Can Verdura», el «Tall de bacallà», a «Can Mongeta».

Però aquells símbols eren naturals; el pobre que anava allí, menjava, pagava, paia, i no's declarava més que d'una escola: l'escola de menjar bacallà perquè no podia menjar costelles; el pobre no'n treia vanitat de menjar verdura i fruita; no la menjava banquetejant, no feia brindis «al llegum» ni alçava la copa en «honor del broquil»; el pobre «feia salut», sabia totes les pràctiques higièniques

—Recristo, sí que ho es de negra!

sense adonar-se de que en fés; el pobre vegeterinaire no's creia mellorar res, ni fer «escola» menjant herbes; pensava que si tenia caixals devien servir pera rosegar lo que no rosequen els camells, que tenen les dents vegetarianes... Però fillets meus, aquets senyors, que en comptes d'anar de menos a més, de la carn han anat a menos, quan s'han vist am fonda propia i s'han pogut acoblar, ens fan cada conferencia, i cada «acte» i cada proclama, que'ls que encara no creiem en les virtuts de la Santa Bleda, o perquè no tenim prou poagre, o perquè ens estimem més les desventatges del poagre que les ventatges del llegum, fem un paper de carnicers que talment ens tenen per homes de l'època de les cavernes.

Ja ho sabem que no està bé de matar les bestioletes. Segons les teories vegetarianes, tant dret té a viure un peix de globo com l'emperador d'Alemanya; però havem d'objectar a n'aquets «Verdures» que'l jorn que no matessim conills se'ns menjarien les escaroles i els espinacs, i fins la Bleda, i si sense Bleda no hi ha vegetarisme, am conills no hi pot haver Bleda.

Pot-ser seria més convenient que abans d'estalviar la viram ens estalviessim a nosaltres. Mentres els homes matin els homes, i es pagui la gent pera anar-nos matant, i per quatre raons de vehinat haguem de sortir pera ametrallar-nos, no pensem tant en les gallines, que si la bestia té dret a viure, l'animal també, i, fet i fet, val més pensar en els racionals, am perdó sia dit de la fauna.

Mengem verdura, si n'hem de menjar, però sobre tot no verduragem; no convertim en «acte» el fet de menjar-ne, pensant en els que'n mengem per força.

Hi ha una malaltia pitjor que la d'haver-se d'aflaquir, i és la de no poguer-se engreixar.

I al veure que's banquetaja pera aturar-se'ls aliments, quan n'hi ha tants que menjarien, fa ganes de dir: «Cambieu: Tu que estas gras, dona'ls quartos, i tu que no ho estas, la miseria, i tots dos vos posareu bons. L'un per poc i l'altre per massa.»

XABAU

S. M. LA MODA

Que aquest es un món de monas,
diu un ditxo molt gastat;
pró jo crech més apropiat,
veyent que moltes personas

L' INCANSABLE

—iEs dir, senyor Puig d'Asprer que, vensut l'altre dia com aspirant a diputat, ara prova si pot ser regidor?

—Sí, senyor; jo soch aixís: sempre al peu de la carbassera... esperant carbassas!

ab la Moda fan brasset,
el dirne, ab tons més aixuts,
qu' es un món de rampelluts
ó de tocats del bolet.

Avuy la Moda governa,
fent de la gent lo que vol;
y no brilla com el sol,
pró, com el sol, enlluherna.

Tant el pobre com el rich,
com el sabí, com l'idiota,
com la més lletja marmota,
tothom vol anar bonich;

y aquesta febre-manía
ha arribat a un grau tan alt,
que, per ma part, juraría
que tot l'any es Carnaval.

Hi han modas per saludar,
per courer carn a la brasa,
per mudar sovint de casa,
per tirar gossos a mar,

modas per matar mosquits,
per netejar bé 'l llautó,
per aná a la professó,
per desvetllá als ensopits,
per menjarse el pa torrat,
per ser cobard ó valent;

fins aquest dia no va estrenarse «*El verdadero trapero de Madrid.*»

¿De manera que 'l trapero que 'ns havían donat fins ara era fals?

Está vist.

Un ja no pot creure en la llegitimitat de res.

¡Ni en la dels drapayres!

Dijous de la senmana passada tingué lloch en el «Mundial Palace» l' anunciat banquet organiat pel *Círcol Artístich*, en honor, adhesió y desagravi als senyors Thomas, Freixas y Artigas.

L' espayós saló de festivals estava atapahit de comensals, artistes quasi tots, y entre 'ls quals hi abundava l' element jove.

Els brindis, entussiástichs y intencionats, anaren á càrrech dels senyors Fuster, Gili, Artigas, Soler de las Casas, Galofre, y algun altre que no recordém.

En Puig y Cadafalch, brillant per la seva ausencia.

La teca, bona y ben servida.

L' aixerit trío Constans, que amenissava l' ápat, alegrant als concurrents ab las milloras pessas del seu repertori.

Vaja,... un sopar d' aquells que 's recordan tota la vida.

Amenitats barceloninas.

El concejal senyor Borrell y Sol ha denunciat al Ajuntament que un propietari de Sans acaba d' edificar una casa que ocupa una bona part de la vía pública.

Y lo més divertit del cas es que 'l tal subjecte ha realisat aquest monumental atropello *contant ab el corresponent permís.*

Ab aquest motiu, un diari, que á la qüenta baixa del hort, posa á la noticia el següent comentari:

«Es de suponer que alguen en el Ayuntamiento será responsable de la concesión de un permiso que no podía concederse.»

¡Santa ignocencia!

Al Ajuntament—tínguiho entés l' apreciable colega—no hi ha may ningú que sigui responsable de res.

Aquí l' únich responsable es el públich manso, que tolera totas las enormitats que á la Casa Gran se cometen.

Confessém la nostra curta perspicacia.

Del terratrémol de l' altre día no 'ns en varem adonar gota ni molla. N' hi han que varen sentir com un trontoll, n' hi han que varen veure ballar mobles... Nosaltres no varem apreciar ni la més petita oscilació.

No obstant, sembla que la cosa va comensar per poch y va acabar per molt: Aquí, á Barcelona, res; á Madrid, sensibles sacudidas; y á Portugal, casas á terra ab morts y ferits.

Y es naturalíssim:

A Portugal tenen un caràcter acaparador.

Allá tot v en grana: els reis, las potas *de cavalho*... y fins els terratrémols.

Avi *Brusi*, no val á badar.

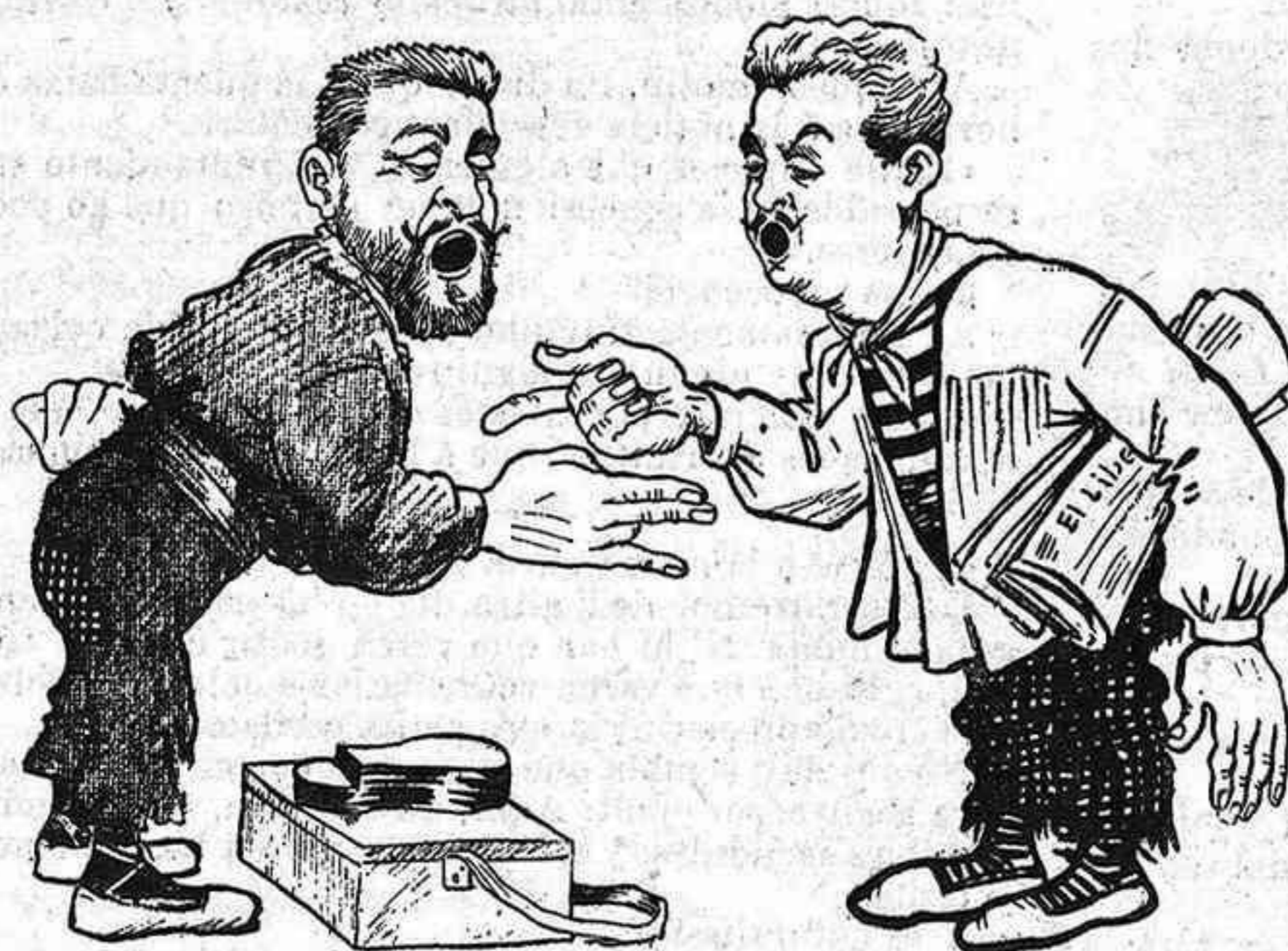
Hem observat, ab verdadera extranyesa, que totas las

Á CA' L PLATS-Y-OLLAS ELECTORAL

—No hi ha com aquesta marca
pera tot bon catalá...
—Mestressa, es que jo voldria
que sigúes ben lliberal.

EL CAS PINILLA-ESTEVA

—A n' aquí, ó tú ó jo hi sobrém.

—Donchs ífémsho á la morra?

—Fém!

noticias que aquests díes ha vingut publicant en las sevas columnas sobre las eleccions de regidors que diumenge han d' efectuar-se, las ha inclosas en la secció política.

Ens explicariam molt bé que las hagués posadas entre 'ls espectacles ó en la crónica de sucesos, ja que, poch ó molt, d' una cosa y altra tenen, pero ¿en la secció política precisament?

¿No havíam quedat en que 'ls Ajuntaments son corporacions exclussivament administrativas?

¡Aquesta sí qu' es bona!

«La policia —diu un periódich— ha denunciado al Juzgado á una mujer que habitaba en la calle... tal, la que, no obstante no saber leer ni escribir, se dedicaba á curar las enfermedades de la vista.»

¿Y aixó qué té que veure?... ¡Mientras las curés!

Apart de que avuy, l' ignorar un ofici no es obstacle pera exercirlo y fins pera titular-se'n mestre.

Sense anar més lluny, jo conech senyors que no saben administrar á casa seva, y á pesar d' aixó fan de regidor y administran els interessos d' una població de més de mitj milió d' habitants.

Don Antoni Ulled, pare dels aplaudits *hermanos* del mateix apellido, ha sigut violentment eliminat de la candidatura lerrouxista, en la que figurava per designació d' una Junta de districte.

Els que tinguin cadiras pera llogar, ja poden comensar á prepararlas pel día en que 'ls referits *hermanos* se determinin á explicar al públich la historia de la picardia que 'ls apoderats del *caudillo* han fet al seu papá.

Se'n llogarán molts.

Y á bon preu.

Un'altra baixa, pero aquesta es voluntaria.

El reputat pintor senyor Galofre Oller ha renunciat al honor de formar part de la candidatura municipal ahont, no se sab per qué, l' havían ficat els lerrouxistas.

Ho compreném perfectament.

L' ilustre autor de *Boria avall* examinaría la llista dels candidats ab els quals el barrejaran, y al adonarse de la calitat d' alguns noms, de segur deuria dir-se:

—¿Jo embarcarme ab aquesta gent?... ¡Cá barret!

Y té rahó que li sobra el nostre amich.

Ab certa gent no 's pot anar en lloch.

Per més que en Benavente cregui que sí, encare no todos somos unos.

Perque 'n *Xenius*, l' altre día, davant d' un triat auditori va parlar de la *diastasia* y de la *fagocitosis*, diuhen que 'n Valentí y Camp está donat als dimonis.

Se comprén molt bé 'l disgust del regidor *catastrófic*...

¡Es trist que las competencias vinguin á espatllá 'ls negocis!

Ens sembla molt natural la impressió que á un pare ha de causarli el casament d' una filla, pero opiném que aixó no l' autorisa pera maltractar á la gramática, sembrant en l' hermosa llengua de Cervantes la confusió y 'l desordre.

No, senyor Peris Mencheta; per preocupat qu' estigui un home, no hi ha dret á posar tantas vegadas en lletres de motllo el disbarat qu' en la llista dels espléndits regalos rebuts per la parella Peris-Esquerdo ab motiu del seu enllás va apareixe en *El Noticiero* del altre dimecres.

«Pendientes de rubís y brillantes.

»Sortija de brillantes y rubís.

»Pendentif de rubís y brillantes...»

El plural de *rubí*, estimat mestre, no es *rubís*, sino *rubies*.

¿Estém?

**

Complert aquest deber de probitat gramatical, hem de fer constar una cosa.

Tot aixó que hem dit, no ha sigut més que un pretext pera parlar en aquestas columnas de la boda de la gentil filla del simpátich don Francisco y enviar la enhorabona als pares y als contrayents, als quins desitjem una lluna de mel tan duradera... com els mals governs d' Espanya.

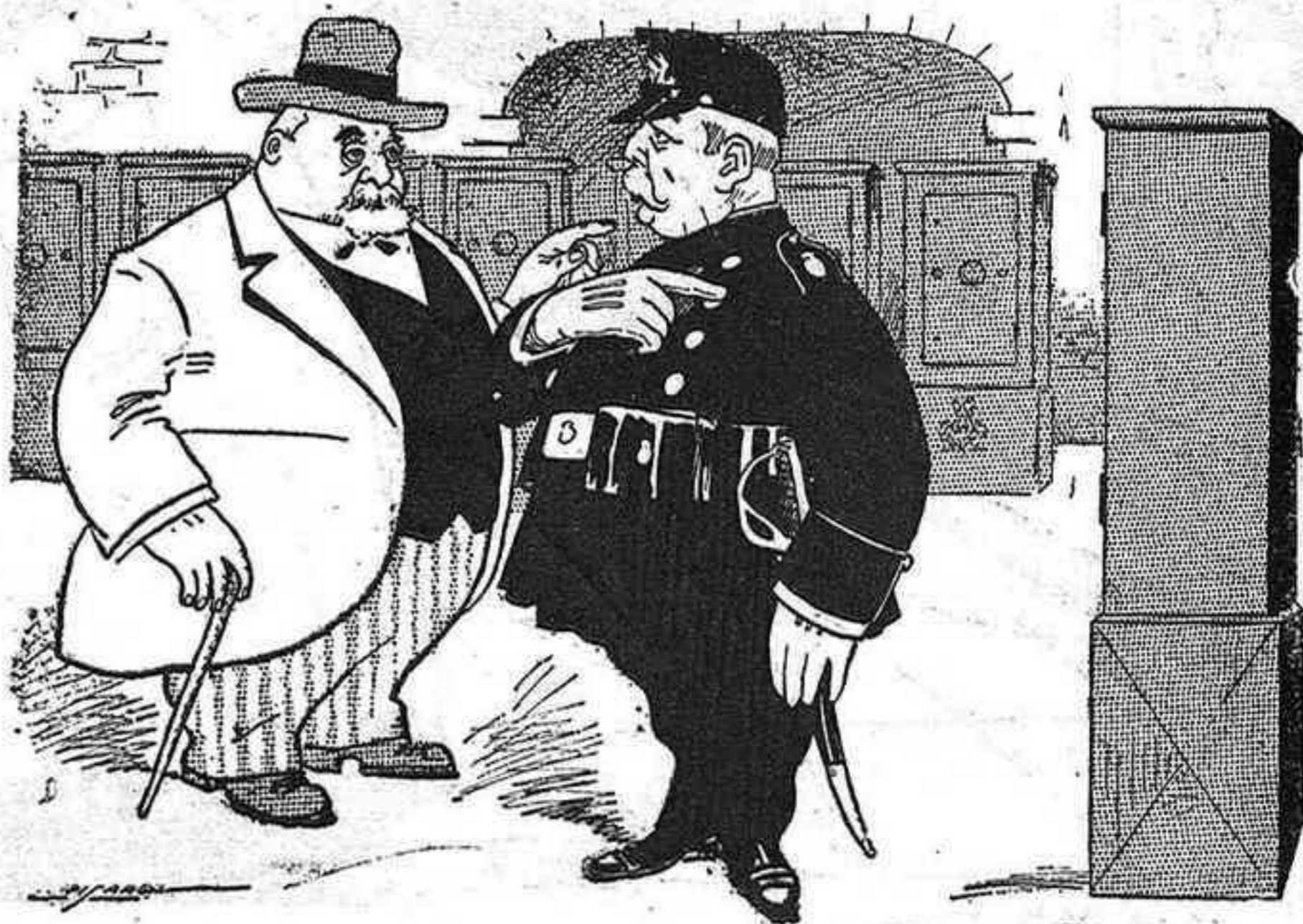
Qu' es lo mateix que desitjalshi una lluna de mel eterna.

Devía estar magnífich el senyor Bastardas en la parada de guardias municipals, celebrada al Parch.

Com si 'l vegessim, tot tibadet y flamant, rebent y contestant el saludo de las sevas forsas.

Devía sentirse una especie de Napoleón en petit, tot passant formalment la revista.

Á LA CASA GRAN

—¿Qué son tantas caixas de ferro, Xanxes?

—Nada. Como ahora va á venir personal nou, isabe V.?, hay que desar todas las cosas delicadas.

AMORS PRÁCTICHS

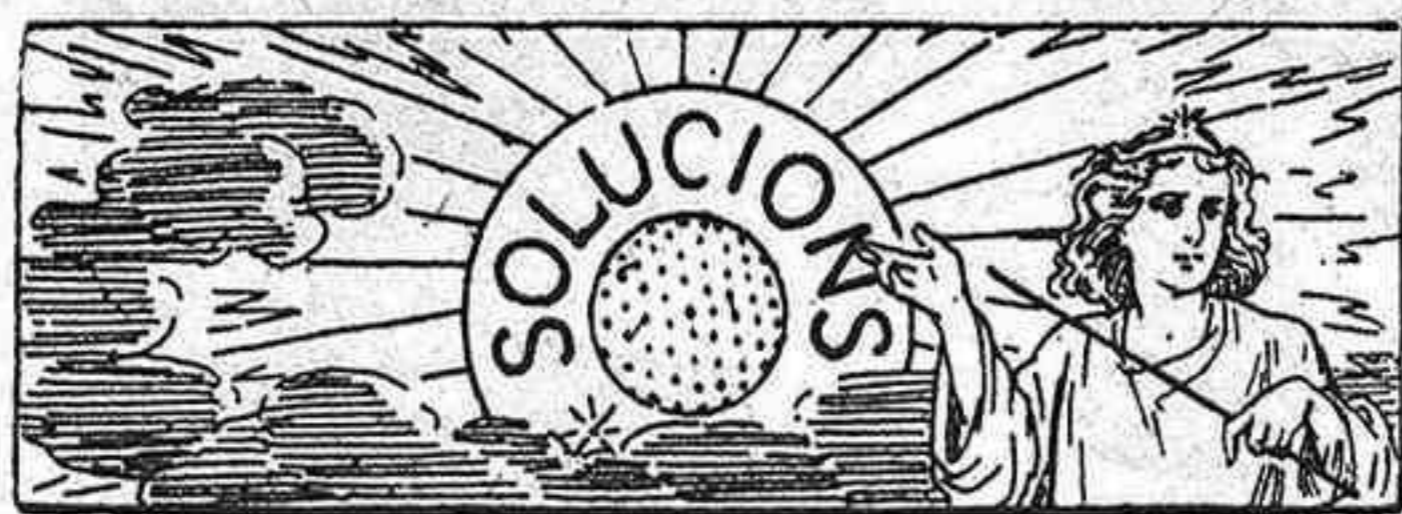
—Y vosté òab qué conta per satisfer el meu luxu, els meus capritxos?
—De moment ab res, senyora... Pero soch candidat á regidor.

Perque, don Albert, n' es molt amich de las revistas serias...

Més que dels *senmanaris satirichs*.

Al pare Ulled me li han fet una picardía grossa barrantlo de candidat, els de la Casa del Poble. Aixó es un ull de vellut qu' han volgut fê á n' el pobre home. Y com que ja ha ullat tothom que li tenen l' ull á sobre... ara 'ls *Ulleds*, está clar, fan uns ulls com unas *tronjas*.

Entre dos aspirants á regidors:
—Noy, quín rellotje més bonich!... ¿Quán t' ha costat?
—No vareig poguer preguntar el preu... perque no hi havia ningú á la botiga.

À LO INSERTAT EN EL ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Can-sa-la-de-ria*.
- 2.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Minutera*.
- 3.ª GEROGLÍFICH.—*Com més dintre, menos fóra*.

XARADA

La *Total*, esposa meva, (ja fa molt temps de aquest cas,) deixantme ab un pam de nas va fugí ab el senyó Esteva. Pero avans de tot aixó se me endugué 'l que tenia; ¡Ay si la trobo algún díal... la *dos-hu* sens compassió. El cástich que li daré, si la arribo á arreplegar, es un xiquet dur, es clar, pero aixís me venjaré. La gran sort que va tení es que jo no estava *tres*. ¡Ah! no hauría tocat rés de no trobarme jo així. De fiera té las entranyas puig d' ensá de tot alló m' ha fet posá al menjadó un penja-robas ab banyas.

EDUARDILLITO SALÓ

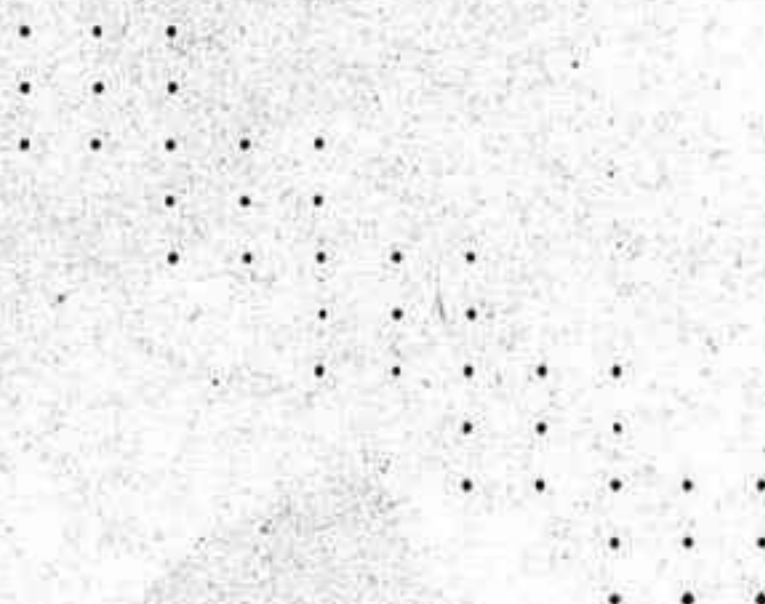
ANAGRAMA

Un any pel *total* vaig fer un viatge molt deliciós; si mon *tot* crescut va ser,

també al menos vaig poguér disfruçar y esse ditxós.

E. GERUBERN

CADENA DE PUNTS

Substituir els punts per lletres de manera que, llegint vertical y horisontalment, digui: 1.ª ratlla: mida; 2.ª: parentiu; 3.ª: verb; 4.ª: animal; 5.ª: verb; 6.ª: nom de dona; 7.ª: animal; 9.ª: utensili de cuyna; 10.ª: consonant y 11.ª: en las embarcaciós.

J. MASSAGUER S. (ARTILLER)

CONVERSA

—¿Vols venir al Apolo, Laura?
—¿A qué fer?
—A veure drama.
—¿Que hi anirém sols?
—No; ab la meva germana.
—Quína.
—La que jo mateix t' he dit.

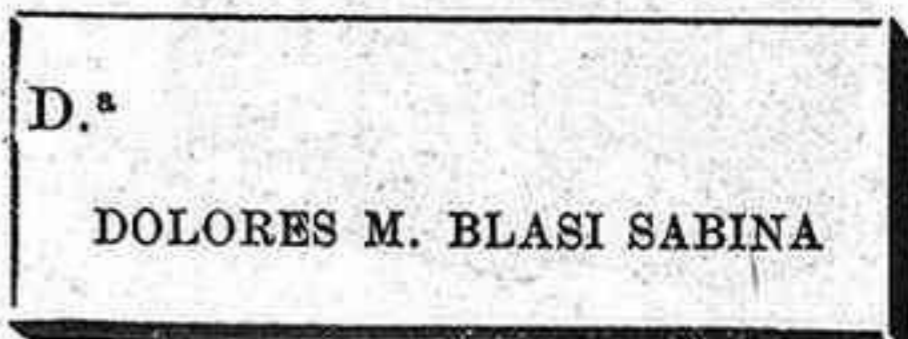
JOSEPH MENTRUIT

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Célebre tenor.
- 3 2 1 7 3 5.—Nom d' home.
- 6 5 3 1 2.—Opera.
- 3 5 4 2.—Carrer de Barcelona.
- 4 5 3.—Part de la persona.
- 1 7.—Nota musical.
- 6.—Consonant,
- 2.—Vocal.
- 6 5.—Negació.
- 5 4 2.—Animal.
- 1 5 3 5.—Rassa.
- 6 7 6 5 6.—Aplaudida sarsuela.
- 1 2 3 7 6 2.—Nom de dona.
- 4 5 3 7 2 6 5.—Aplaudit torero.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

TARJETA

Formar ab aquestas lletres el títul de dugas renombradas sarsuelas castellanas.

ZORAYA

GEROGLÍFICH

T I I I
: I
N O M
D
K T P I E

POLÍGLOTA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Demá dissapte, día 1.er de Maig

EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Text de *Emili Junoy, Gabriel Alomar, Magi Pons, Jeph de Jespus, C. Gumá, J. Aymami, Rovira y Virgili*

ILUSTRACIÓ ESPLÉNDIDA

8 planas, algunas impresas en color — Preu: 10 céntims

Próximamente aparecerá el

ANUARIO-RIERA

EL MÁS COMPLETO DE ESPAÑA

LEY Electoral vigente para DIPUTADOS PROVINCIALES y CONCEJALES — NOVÍSIMA EDICIÓN — Ptas. 2

LOS CENT CONÇEYLS

del Conçeyl de Cent escrits de ma de FRA FELIU PIU DE SANCT GVIU canonie de la SEU ab altres MAXIMES e VERITATS que shi enclouhen e son en vers.

Preu: UNA PESSETA

APELES MESTRES

Liliana

POEMA

ILUSTRAT PER L' AUTOR

Un tomo, Ptas. 15

EPISODIOS NACIONALES

España trágica

POR B. PÉREZ GALDÓS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

NOVEDAD

STELLA

NOVELA DE COSTUMBRES ARGENTINAS

POR

CÉSAR DUAYEN

Un tomo, Ptas. 3

CATALEG

dels

Retrats dibuixats

per en

R. CASAS

Preu: 2 rals

VENDIMIÓN

POR EL

ILUSTRE POETA

E. MARQUINA

Ptas. 3'50

JUANITA

LA PERFECTA COCINERA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

DESPRÉS DEL TIBERI

—Decididament, voto per tú.